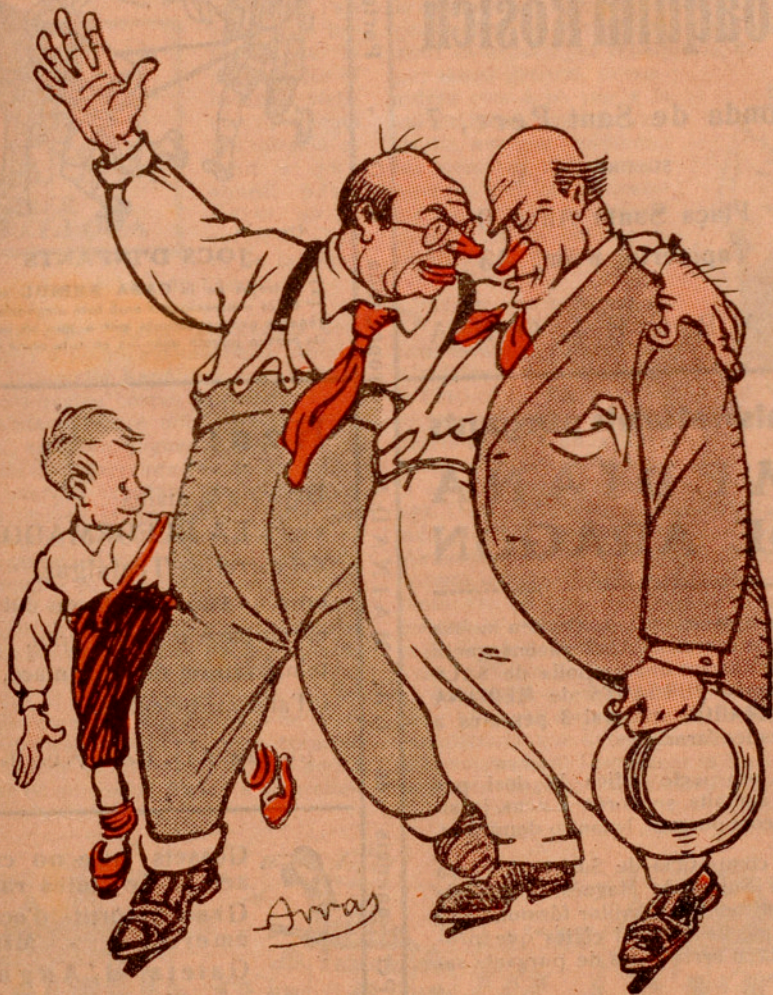

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II. - Núm. 65
Barcelona, 1 de setembre de 1922

- L'esperava... De veres que l'esperava... Li vull ensenyar una espècie d'ànecs muts que mai no acaben de cridar.

Gorres per a bany

Models exclusius de la casa

Joaquim Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9

Tapineria, núm. 33

BARCELONA

Sals naturals purgants

MEDIANA DE ARAGÓN

PURGANT-SE a temps s'eviten moltes enfermetats. Això s'aconsegueix tenint a casa una ampolla de **SALS naturals PURGANTS de MEDIANA DE ARAGÓN** que val 3 pessetes a totes les farmàcies.

El prospecte indica la dosi per a adults, senyores i nens, ja sigui com purgant, laxant o depuratiu.

La composició de Sulfat de Sosa i Sulfat de Magnèsia naturals constitueixen la millor fórmula, evitant els basqueigs i còlics que produeixen certa mena de purgants salinosos.

Venda a l'engròs: Aragó, 228 - BARCELONA

Per anunciar en LA MAINADA - Propaganda RIBO - Portolà, 1 - (St. G.)

CASA ARBIOL - SASTRERIA

Camiseria i similars

Hospital, 91 — Sucursal: Clot, 43 — BARCELONA

JOCOS D'INFANTS

Els trajes de la **CASA ARBIOL** són els únics confeccionats amb tota elegància i amb gèneres prou resistents per a que els nens que els porten puguin usar-los en tota mena de jocs

Nen:

Diga-li a la mamà
vagi a **LA REFORMADORA**,
del carrer de **Trafalgar**,⁽¹⁾
on d'un trajo que hagin dut
el teu papà o germà gran,
te'n faran un de molt maco,
i d'allò més elegant.

(1) Núm. 9, 1.ª, tocant P. Urquizaona

Gossets que no creixen i de totes races
Gran assortit d'ocells
americans - Micos
Gatets d'Angora

Ocelleria del carrer Ferran, núm. 30

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti **LA MAINADA**

AQUESTA setmana havem de brandar ben fort les campanes per un esdeveniment memorable que ens omple el cor de joia: la proclamació de la República infantil de Vilamar. No ha calgut lliurar combats sangnants ni empestar l'aire amb la barfada de la pólvora. No hi ha hagut víctimes ni vençuts i el miracle es deu a que aquest petit Estat no ha sorgit de l'odi ni de la guer-

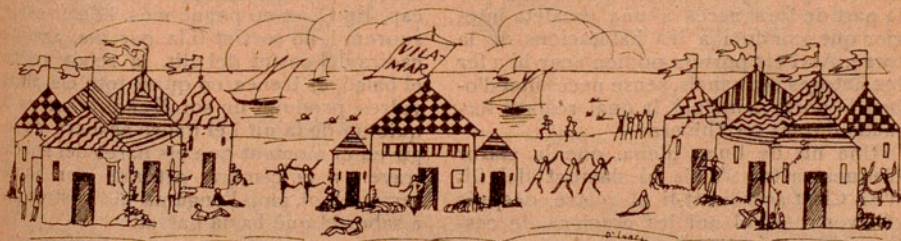

ra, sinó de la gràcia i de l'amor.

A la platja de Calafell, arregerada dels vents i a l'ombra d'una bella pineda, s'aixeca la novella República, que la bandera de les quatre barres protegeix. Trescents habitants, entre nois i noies, viuen en comú, estudien, juguen, treballen i, ço més admirable, governen i es donen lleis i fan un exercici constant de ciutadania. Sis viles formen la República i cada una d'elles elegeix els seus representants i entre totes nomenen al President, encarregat de fer complir ço que lliurement decideixen i voten els vilamarins i de representar-los amb la plenitud de l'autoritat que li ha estat conferida. Es un poble immaculat, que no podrà llegar tradicions vergonyoses, ans al contrari, esdevindrà un espill on Monarquies i Repúbliques de debò podran emmirallar-s'hi i pendre'n exemple i dels tendres súbdits de Vilamar podrà repetir-se ço que digué Jesús: — «Apreneu

dels nens a ésser purs, senzills i humils de cor». A Vilamar no hi han analfabets ni ganduls i s'hi ha aconseguit de bell entuvi esborrar diferències de classe i de fortuna. No tenen festes que degradin, ni vicis socials que embruteixin. Senten i practiquen la ciutadania amb esperit d'una cordial germanor i no està permès que cap vilamarí es separi, per rebequeria, de ço que, per acord general, es considera com a bo per a la col·lectivitat. Les noies, cada dia, netegen i endrecen les demores dels nois, i aquests, per llei de cortesia i de gentil correspondència, les hi enjoien la cambra amb flors.

S'ha dit que cada escola que es crea és un baluart més que s'aixeca per a la defensa dels destins de la Pàtria; una fornall on es forgen les armes i les eines de treball que ens han de fer destres, cultes i senyors de la nostra amorosa Catalunya. Doncs bé; la República de Vilamar és més que una escola nova i que una forja abrindada: és la iniciació en l'ànima dels nostres infants de l'art de governar; llevar sembrada en terra propícia que, quan la mainada d'ara sigui la Catalunya viril i forta de demà, donarà fruits abundosos. Així, quan la Pàtria hagi assolit la seva llibertat, no es trobarà a les palpentes i sense esma, puix hi haurà una generació intel·ligent i ensinistrada que sabrà pendre les regnes del governament i emmenar la Nació Catalana vers un enllà triomfador. — X.

DE LES COSES QUE PASSEN

E N C I S E T

La torre dels senyors de Rocafort era de les més aristocràtiques de totes les que s'aixecaven en aquell benaurat recó de platja, suburbi d'una gran ciutat de la nostra costa. Amb esplèndids jardins, un immens llac i tanques d'arbres ja quasi centenaris, durant els estius, quan els senyors baixaven de la capital, on hi posseïen innombrables finques i caserius, feia goig de veure-la i més durant les nits, que, il·luminada profusament, sortint d'entre la frondositat dels arbres, l'esbelta torratxa coronava aquell casal com un far en mig d'una mar verdosa. I ben contents que n'estaven els mariners d'aquell tros de platja i de l'anada allà dels senyors de Rocafort durant l'estiu, puix l'il·luminació de la miranda més d'un favor els havia fet, i ço que desitjaven era que els estius no s'acabessin mai.

Durant els hiverns, la torre, com les altres, restava silenciosa de dies i fosca de nits: només hi donava un petit alè de vida l'estada dels porters, que tenien les habitacions en els baixos de la finca.

Eren aquests un matrimoni de certa edat, amb un nen de catorze anys, En Ciset, únic fill que Déu els havia concedit. Eixerit, diligent, amb bona intel·ligència, aquell noi era l'alegria dels seus pares, els quals, amb tots els sacrificis, el feien anar al col·legi de la ciutat, essent sempre dels primers de la classe. Per això era també el preferit del mestre, qui havia posat en el talent del noi les més falagueres esperances.

La cambra on dormia En Ciset estava enclavada, dins la disposició de la casa, de manera que la porta d'entrada donava per la part de fora accés a una escaleta interior que conduïa a les habitacions de la torre. Així els porters podien anar-hi a fer les neteges setmanals, sense necessitat d'obrir la porta principal, la qual restava fermada durant tot l'hivern.

Una nit de lluna plena, que la claror d'aquest astre s'ajeia al damunt del llit d'En Ciset acaronent-li el rostre, després d'haver resat el noi les oracions de costum, s'adormí com un santet somiant amb

els exàmens, que, encara que mancaven dos mesos per a celebrar-se, els esperava amb el mateix neguit de cada any, perquè els senyors de Rocafort — que ja eren a la torre d'estiu — hi assistien sempre només que per a oir com En Ciset es lluitava més que tots els altres nois i guanyava una munió de primers premis: un per cada llibre que estudiava.

Era el dia dels exàmens un dels més feliços per a En Ciset. Els senyors, en premi a la seva aplicació, se'l quedaven a dinar amb ells, l'assentaven al costat de sa filla Angèlica, formosa nena de tretze anys, i aquells moments i aquella tarda no els hauria canviat En Ciset per res del món, perquè el poder restar uns instants al costat d'aquella formosa de nena i jugar amb ella unes quantes hores era ço que li donava coratge durant el curs per assolir amb l'estudi els primers premis, demés que el poder dinar amb els senyors també l'omplia de joia.

Aquella nit ben segur que devia somiar amb son esperat triomf, quan el despertà un soroll semblant a si ratllessin un vidre. Endormiscat, girà el cap, i el surt del noi fou tan gran, que no pogué articular paraula per més esforços que féu. Un home acabava de trencar, amb un diamant, un vidre del balcó i el posava dret, amb molt compte, vora de la paret. Fet això, es disposà a entrar, començant per passar una cama.

L'esglai, l'engúnia i el sofriment del pobre Ciset eren terribles. Volia cridar i no podia. Semblava que el tinguessin lligat en el llit. Quan l'home tingué ja una cama i un braç dintre i es disposava a entrar-hi el cap, En Ciset no pogué més. Féu un esforç suprem i, no sortint-li la paraula, agafà la cadira del costat del llit, la reboté contra el balcó, es trencaren quasi tots els altres vidres, produint un soroll esfereïdor en la quietud de la nit i el lladre acabava de fugir en el moment que els pares del noi entraven a la cambra, astorats per aquell terratrèmol, amb l'engúnia als rostres per a saber el què havia passat.

Prou preguntaren, prou s'esforçaren;

però En Ciset no podia dir res. Sols amb signes, amb la faç tramudada, els deia el succèit. Ensenyà el vidre, es trobà el diamant, però res en clar pogué saber-se. L'impressió sobtada en veure l'home li produí tal vegada un accés de sang a la gola que el privà d'articular cap més paraula. Havia quedat mut.

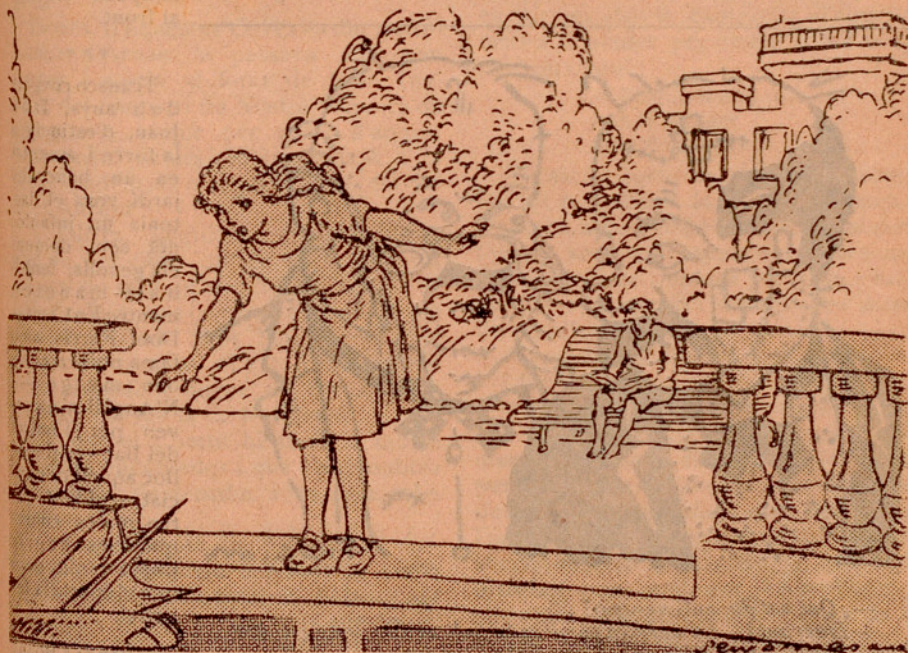
En arribar els senyors i assabentar-se del succèit a En Ciset, el condol fou gran, i el dolor que sentí N'Angèlica, sols ella hauria pogut dir el punyent que era, perquè davant d'aquella sobtada desgràcia li semblà que quelcom de que ella no es donava prou bé compte del què era, havia desaparegut per sempre. No fou menys tampoc el sentiment del mestre, qui es veié esfumada com boira que fon el sol la glòria que En Ciset li feia assolir en els exàmens.

Mes En Ciset no descoratjà. En la seva immensa i pregonia pena, una llumeneta d'esperança hi lluïa com única estrelleta en nit bruna. Continuà estudiant i no deixà d'anar al col·legi per a oir les explicacions del mestre. No podent donar les lliçons de paraula, les escrivia en la pizarra, admi-

rant a tots veure com d'ençà de la seva mudesia, En Ciset sabia més que abans i resolia amb facilitat pasmosa els més enrevessats problemes d'aritmètica.

Cal dir, emperò, que els seus pares, que no podien acabar de capir aquell tan inesperat com dolorós accident, li deixaven fer el què volia, per prescripció del metge, qui digué que res hi havia a fer i que sols una altra impressió forta podria tornar-li la paraula. I així el noi es passava totes les hores amb els llibres amb un afany d'orat, que era no-res-menys que aquella llumeneta en les tenebres que el noi perseguia amb l'esperança que el dia dels exàmens podria enraonar. ¡Era tan bo i ho demanava tant a la Verge!

Mancaven ja només hores per al moment solemne. Es celebraven els exàmens l'endemà d'aquella tarda memorable i En Ciset, assegut en un banc del jardí i vora el llac, feia els últims repassos, abstret completament en ço que deia el llibre que tenia entre mans. N'Angèlica, per a no desbarbar-lo i perquè respectava moltíssim l'afició a l'estudi d'En Ciset, jugava a l'altre costat del llac, fent navegar un petit veler, construït amb tota la perfecció i que

estirava d'un cordill. Una estirada massa forta féu naufragar l'embarcació, que es tombà damunt l'aigua. La nena la féu venir cap a la riba per aixecar-la, i quan ja la tenia per la vela del pal més llarg, un peu li relliscà i caigué al llac.

Aquell soroll va distreure a En Ciset del seu estudi, i, en donar-se compte del què havia passat, sentí una sotragada tan forta i tan punyenta dintre seu que, desesperat per no poder cridar, es llençà corrents cap aquell indret, fent esforços supremes amb la gola...

— So... so... soc... soc... socors! — pogué dir al fi, amb un crit ferotge, a l'ensem que es llençava a l'aigua.

A aquell crit estrident, que semblà un udol, va córrer tothom de la torre: amos, porters i servei.

En veure el remolí dins l'aigua, l'esglai general fou gran; però una visió inesperada envai el dolor i aclarí els esperits. En Ciset, amb N'Angèlica als braços, remuntava la riba, rialler, i, com qui es desprèn d'un preuat tresor, posà la nena desmaiada sobre l'herba. Després, com si res d'anormal hagués succeït, cridà, fort:

— Ara ja podré examinar-me!

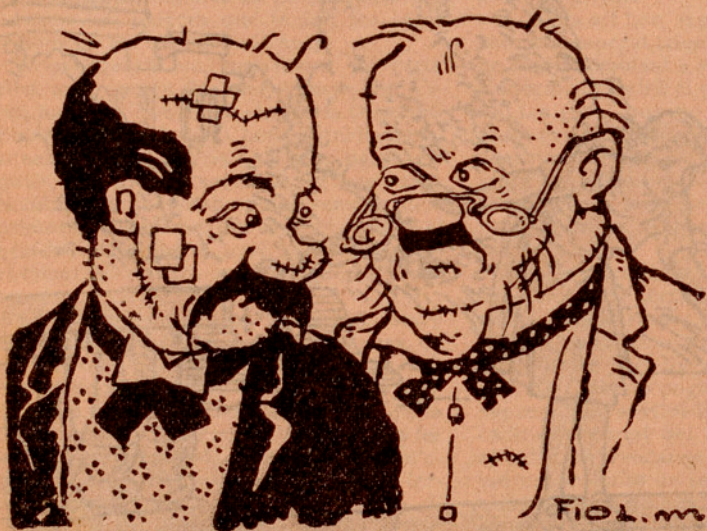
Hom pot fer-se càrrec de com ploraven reien alhora tots en aquell moment so-

lemnial. N'Angèlica, salvada; En Ciset, amb el do de la paraula recuperat.

I En Ciset s'examinà en mig l'expectació de tots, que comentaven amb joia l'esdeveniment. I encara que l'emoció hagués conturbat a En Ciset, fent-lo equivocar en les respostes o en una operació aritmètica, amb seguretat que s'haurien sollicitat els primers premis per a ell, perquè l'admiració per aquell noi (que en mig de la seva desgràcia no s'acovardí i estudià més que mai) i l'heroïsme palesat per ell aquella tarda havien causat fonda impressió en la multitud que omplia l'aula, assabentada de tot; mes no hi hagué necessitat, perquè el noi va respondre bé i no s'equivocà de res. Semblava que aquells dos mesos de manca de paraula li havien donat més potència de veu per a dir les lliçons més clar, més alt i amb més bona entonació.

En baixar de l'estrada carregat de premis, els seus pares foren els primers en abraçar-lo, plorant de goig i alegria; després, els senyors de Rocafort; i quan Don Joan digué a N'Angèlica: « — Tu també has de besar al teu salvador », un esclat d'aplaudiments sorgí de la multitud, mentre N'Angèlica, apoiada al coll del noi, li estampava un bes al front.

Transcorreguts deu anys, Don Joan, d'estiueig a la torre i assentat en un banc del jardí, vora el llac, tenia un infantó, nét seu, damunt els genolls, fent-li ballar manetes, mentre En Ciset — Don Narcís, amb fama universal de bon metge — i N'Angèlica passaven per l'indret del llac on tingué lloc aquell desgraciat accident que tan males conseqüències hauria pogut tenir, però que els portà la felicitat.

— ¿ Què vol dir anti-venenò?

— Ignorant! ... La mateixa paraula ho indica: anti, antes; veneno, verí; doncs, que es pren abans que el verí, i et cura!

J. BERGA I BOADA

El que ens conta l'avi

© D'Ivori

DE LES COVES DE RIBES

Al meu amic N'Angel Miró

Si algú de vosaltres, llegidors, ha passat pel camí que va de Campdevàrol a Ribes, us havia de sorprendre a la força, al davant de les Coves de Ribes, aquelles cingleres, partides per la carretera i actualment pel Transpirenenc, mitjançant dos ponts magnífics, i en les quals hi han uns forats naturals quasi tots inexpugnables per l'alçària en que estan situats. Un n'hi ha, sobretot, en el qual s'hi ha fet una escalinata d'uns cent graons i que, en pujar-hi, sempre tindreu algun surt, ja sigui produït per un pobre que, rendit de fadiga, troba allí un bon eixopluc, o bé per alguna au de nit que amb son ràpid aletejar us toca el cap. Almenys a mi sempre m'ha fet basarda el ficar-m'hi.

Doncs, d'aquestes Coves es diu que el Comte l'Arnau hi passava amb son corcer i sortia al forat de Sant Tou, prop del Santuari de Nostra Senyora de Mongrony, i que per mitjà d'aquest *Metropolità* natural es traslladava a la seva residència, o sigui al Convent de Sant Aimant.

Vosaltres, llegidors estimats, direu que no pot ésser que hi hagi un forat natural de més de tres hores. Mes jo us haig de dir que es comprovà ficant un gat dins el forat de Sant Tou, i com que aquest és vertical, al gat li fou impossible pujar-lo i hagué de cercar altra sortida, que fou la de les Coves.

Diu que el Comte hi tenia a dintre donzelles encantades i que els dissabtes s'obien cops de picador i es veia roba estesa a la nit.

Ve't aquí que un dia (vigília del diumenge) la mestressa del Barricó venia del mercat, i, en passar la palanca de les Coves, va sentir unes veus que deien:

— Mestressa del Barricó,
vós que porteu bon sabó,

renteu-nos la roba
que embruta el senyó,
i una bona paga
tindreu per això.

La mestressa, amb més por que goig, no va fer cas del què va sentir i apretà el pas per arribar a casa abans de fosc. Un cop fou al mas, ho contà als mossos, els quals hi anaren l'endemà i no van sentir res. Hi tornaren el dia següent, i tampoc. I ho deixaren córrer pensant que a Na Ció li xiulaven les orelles. Mes vingué el dissabte i Na Ció tornà al mercat, i, de tornada, va sentir la mateixa cançó.

I això li succeïa cada vegada que venia de mercat. Així és que Na Ció, després de mantes vegades de sentir la mateixa cançó, es determinà a dir-ho altre cop als mossos, els quals se'n burlaren, i ella, ressentida de llurs mofes, en oir un dia la cantarella d'aquelles veus articulades per éssers sense matèria, respongué:

— Porteu-me la roba
i us la rentaré
tan bé com sabré.

Dir això i sortir del forat roba bruta, fou tot u. Baixà a la riera i començà a trescar a cops i ensabonades. ¡I quina no fou la seva estranyesa en veure que cada peça que deixava per neta s'estenia per ella mateixa en aquelles mates de rebolls i pinatells de la costa!

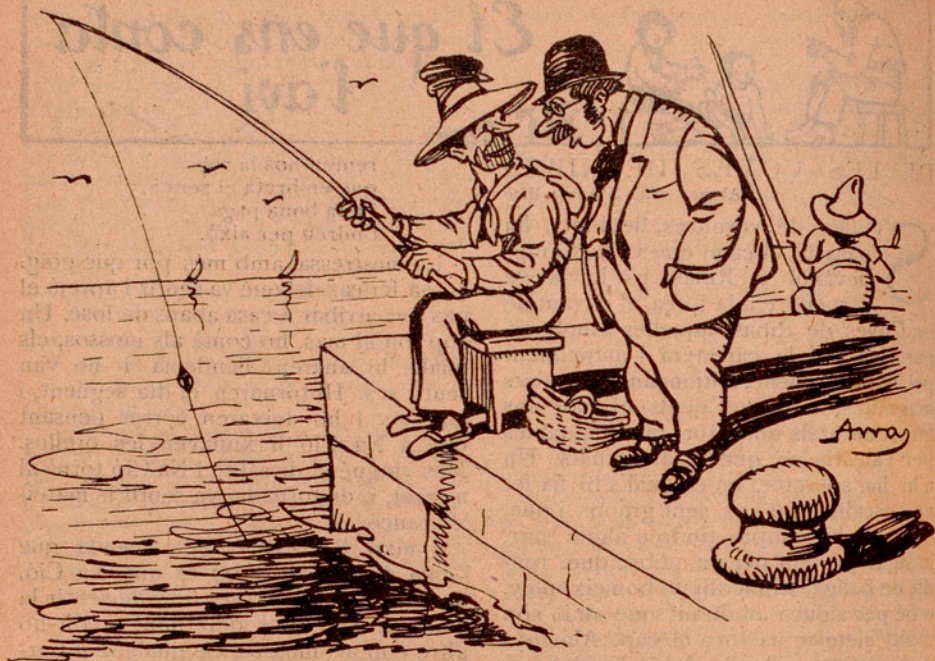
— Ja està — digué, al fi.

I li respongueren:

— Aquí teniu la vostra paga.

I veié que sortia del forat un rentamans ple de segó. Ella, enutjada, el tirà per terra i marxà a casa seva freturosa de contar-ho als homes, que, frisosos, ja l'anaven a rèbre tement que no li hagués succeït alguna mala cosa, ja que cada dissabte venia amb por. La trobaren a mig camí i ella els contà fil per randa el què li havia passat.

Arribaren al mas, i a la claror del llum

— Si canta, no pescarà res... Els peixos el sentiran i no vindran a picar...
 — Si no sóc jo qui canta... Com que vull pescar sirenes, he posat a l'am, per esquer, una placa d'En Sagi-Barba...

d'oli notaren que al davantal de la mestressa hi lluita no sabien què; i, en mirar-ho, veieren que eren unces d'or que se li havien quedat dins dels plecs que formava el davantal per haver-se'l recollit a la cintura per a no mullar-se en rentar la roba del Comte l'Arnau.

Els mossos, més de pressa que corrents, anaren amb un llum d'oli a cercar segó al riu, i encara veieren la roba estesa com s'anava plegant ella mateixa i es ficava pels forats; però les unces se n'havien anat aigua avall. Després sentiren una remor i unes veus que deien:

— Si de la Ció no us haguéssiu rigut, tindríeu les unces que hauríeu volgut.

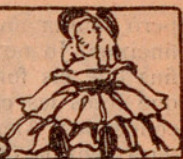
I els mossos, avergonyits i cansats de cercar, emprengueren altra vegada el camí del Barricó, on trobaren a la mestressa cantant i burlant-se d'ells mateixos com havien fet amb ella.

I diu que a la nit tots somiaren que eren casats i que havien per muller la bugadera del Comte l'Arnau, mes aquest somni no es realitzà... I les veus no es sentiren mai més, oint-se només la remor de l'aigua que salta pels xaragalls i la tramuntana (que no hi manca mai) que besa els verns i pollancres de les vores del Fresser.

ANGEL FONT DAGAS

Aviat començarem la publicació, en LA MAINADA, d'una sèrie d'Episodis i d'Aventures que cridaran l'atenció dels mainadistes, els quals no deuen oblidar el deure que tenen de propagar son periòdic.

PED A LES NENE

FLOR CAMPEROLA

EL blat ja és ros. Les roselles, roges, enceses, conviuen amb ell i donen al camp una sensació d'alegria i benestar.

Plaenta, Ella corre pels camps, fent grans ramells de roselles i espigues; i radiant de joia, enrogida pel bes del sol, apar entremig del blat una altra rosella.

Beneïda la Flor Camperola, que és font

el seu trosset de terra, i el que els capacita més és la collita, que quasi bé mai es perd. Homes i dones, amb l'aixada al coll, així que apunta el sol, marxen cap a fer produir la terra, que, com que és bona i fèrtil, no en va, plaents, la sembraren.

De la collita en tenen per a tot l'any i encara en sobra per a vendre a les poblacions veïnes, i ço que en treuen ser-

d'alegria; beneïda ella, que no és malejada, que és senzilla, que la visió del camp l'aconhorta i que frueix d'una tan plàcida vida amb tota il·lusió, amb tota ventura.

Demaneu-li si vol abandonar-la, per a conèixer la vida de ciutat, i tot d'una, melangiosament, Ella, us parlarà de la ciutat com a cosa funesta.

—Aquí, us dirà, la vida transcorre tranquil·lament i no hi ha la lluita, el moviment, l'activitat, l'esglai, l'angoixa que hi ha allí. Aquí, qui més, qui menys, té

veix per a fer-se regals entre ells i fruir, quan la festa major del poble arriba, de la vida de ciutat, que per uns dies es tresllada a aquest recó per a fer-nos gaudir ses guspieres.

I cal veure com canvia la gent del camp mentre duren les festes! No semblen els mateixos; no paren un sol instant. Al toc de diana ja tothom és al carrer, i és de veure com a l'ofici, a les curses, a les sortiges, al ball, tots hi van, volent assolir-ho tot.

Ens plauen les festes per la novetat,

però sentim una estranya alegria quan fineixen. Jo no reconec la meua terra fins que els forasters han marxat, fins que totes les cares que trobo em són conegudes. Aleshores retrobo la meua terra, senzilla, íntima. La bella vida camperola recomença per a mi, i la frueixo

amb més delit per si un jorn, forçadament, hagués d'abandonar-la.

Així com la rosella, en treure-la del camp, es marceix, la Flor Camperola, si la treïessiu del seu ambient, ben tost seria marcida.

SOFIA CORTÉS

* * *

PÀGINES ESTIVALS

A L A P L A T J A

ASSEGUTS, a ple sol, damunt la sorra, ben apropet del mar, guaitem les ones que s'acosten. «—Aquesta arribarà fins a tocar-nos—pensem nosaltres». Mes l'onada, perdent sa força, en ésser a mig camí se n'entorna. «—Aquella que ve de més lluny i amb tanta embranzida—continuem—ben segur que sí que arribarà». Mes, com la primera, mancant-li poc per arribar, també s'entorna, fins que l'escuma d'una altra onada gegantina aconsegueix tocar-nos, i aleshores, joiosament, amb peus i mans a dins de l'aigua, juguem amb ella.

* * *

Lluny, lluny, en l'horitzó, obirem un punt blanc. Poc a poc, mentre s'acosta, adivinem ço que és. Es una barca de vela i ben segur també que és de pescadors. ¡Com ens plauria veure descarregar el peix, lluent, bonic! Però ens plauria més encara ésser nosaltres mateixos els que el pesquéssim. Restem una estona amb aquest pensament, i ens fem el propòsit d'anar-hi un dia.

* * *

Una onada s'apropa. Ja abans hem fet sots molt profunds en la sorra i, en passar l'onada, els omplena. Poc a poc, la sorra xucla l'aigua, i els pous devenen altra volta secs, esperant que una onada caritativa els ompli de nou.

Això ens atrau llargament, fins que arriba l'amigueta i ens convida a nedar. Aleshores, al bes de la propera onada, partim amb ella.

* * *

Bella és la mar; riallera, la lluna s'hi emmiralla i apar que, tota bellugadissa, ensoneja. Des de la sorra humida contemplem els seus visatges, que a voltes les onades estrañen, i tot d'una, mirant-la, volem tenir la certitud de que és ella la que els fa, i la veiem que resta guaitant-nos, com sempre, riallera.

S. C.

* * *

CORRESPONDENCIA

C. T.: Mercès pels dibuixos. Dibuixa força i arribaràs a fer-ho molt bé. — *Cèlia B.*: Per a contestar-te el què em preguntes, cal que em diguis primer els anys que tens. Espero, doncs, la teua lletra. — *Nuri*: Com t'agrada més; això és igual. — *Mercè*: Un xic de paciència. Veurem si podrà ésser la setmana entrant. — *M. H.*: Mercès per la teua lletra i rep la meua enhorabona per l'èxit obtingut. Molt bé ço de la propaganda, que agraeixo, i complascuda sempre de poder-te ésser útil. — *Lourdes Belver Llamas*: Ja es tindran en compte, com tu podràs veure, els teus raonaments, que, per cert, són molt atinats.

ANANT PEL MON

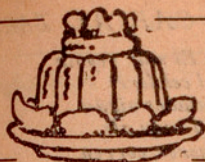
A Noruega no es permet arrencar un arbre sense plantar-ne tres més de nous en el seu lloc.

— El nombre d'analfabets a Suïssa i Baviera, no arriba al quatre per cent de la població.

— La societat protectora de boigs, del Japó, organitza grups de vint malalts, perquè visitin parcs i passeigs. La societat paga les despeses.

— Es tan rigorosa l'inspecció en els mercats parisiencs, que els venedors s'estimen més tancar les portes si no tenen els articles en bon estat. La primera infracció se'ls castiga amb 100 francs; la segona amb un any de presó, i la tercera amb la prohibició absoluta d'exercir l'ofici.

POROTO

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

BUNYOLS DE PRUNA. — Simpatiques nenes. La pàgina d'aquesta setmana la destinarem a l'explicació d'aquest postre esquisidíssim i de fàcil preparació.

Comptant amb que se n'han de fer en quantitat suficient per a quatre persones i tenint en compte també que de cada pruna han de sortir tres bunyols, agafaràs sis prunes, les pelaràs i treuràs els pinyols, les tallaràs en tres bocins cada una i podràs fer amb ells setze bunyols, de manera que per a quatre persones tocaran quatre bunyols a cada una i encara en sobraran dos. Després et proveïràs d'un ou, deu cèntims de farina i vint de sucre i la quantitat d'oli necessària per a fregir-los.

Els bocins de pruna es col·loquen tots en un plat ben col·locats, tirant-hi pel damunt unes quantes gotes d'anís i deixant-ho estar d'aquesta manera per espai d'una estona.

Una vegada comptem amb tots aquests elements, procedirem a fer la pasta, que es fa de la següent manera:

Poses la farina en un plat soper, junt

amb el rovell d'ou, un polset de sucre, unes gotes d'oli i una mica d'aigua, remenant-ho ben bé, fins que formi una pasta espessa i sense grumolls, per a barrejar-hi de seguida la clara d'ou, ben debatuda. Aquesta l'hauràs de debatre amb una forquilla i en un altre plat.

Fet això posaràs una paella al foc amb força oli o llard, i, un cop sigui calent, agafaràs els trossos de pruna i els passaràs un per un per la pasta, cobrint-los bé d'aquesta i anant-los tirant després a la paella.

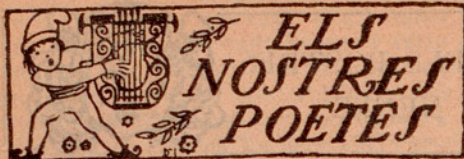
En cada paellada pots fregir-hi quatre o sis bunyols, els quals, així que estiguin ben rossos dels dos costats, els treuràs de la paella, escorreràs bé l'oli i, després d'empolsar-los amb força sucre, els aniràs col·locant en una plata formant una muntanyeta perquè faci bonic.

Pots estar segura de que quan els serviràs a taula aquests bunyols seran celebrats per tothom.

Aquest postre pots preparar-lo també amb qualsevol altra classe de fruita.

CURIOSITATS DE GRANS GASTRONOMS. — L'emperador Viteli menjava tres o quatre vegades al dia i acostumava a pendre vomitius per a poder menjar més, afegint Suetoni que no solament menjava ço que es condimentava a casa seva, sinó fins les carns procedents dels sacrificis.

— Sèneca considera a Marc Apicio com el més gran gastrònom que ha existit en el món. Entre les moltes coses que d'ell conta, diu que un dia, sabedor de què a l'Àfrica hi havia unes figues molt bones, emprengué un viatge sense cap altre fi que el de menjar d'aquelles figues, i que, aconseguit el seu objecte i en prova d'agraïment, féu fer sacrificis als déus per haver pogut menjar una cosa tan bona. — IGNASI DOMÈNECH.

NOCTURN

*La font fa el plorico
com un infant que riu i plora;
un vel s'eixampla en l'horitzó
d'un raig de lluna que s'esflora.*

*Refila un rossinyol
entre el brancam d'una pomera;
prega, devot, el rierol
i un roure immens es desespera.*

*Rialles, plors, perfum,
cançons, gemecs i cantarelles...
El pomeró florit és ple de llum
i el cel, tan blau, és ple d'estrelles.*

JOAQUIM SEGURA LAMICH

CALVARI DE ROSES

*Si l'infant és moribund,
vol la cambra il·luminada,
i entregar l'ànima a Déu
en l'encís de sa mirada.*

*La daurada llum del jorn
la mirada és amorosa,
que l'amor del Creador
resplendir fa en tota cosa.*

*També vol l'infant, del llit
a l'entorn, pomells de roses,
i el darrè humanal encís
de llurs aromes flairoses.*

*Si la cambra és tota en dol,
és el llit en primavera,
prò entre les flors s'hi marceix
del nin l'il·lusió darrerera.*

*El traspàs serà ben dolç
per son ànima infantina:
del llitet ple de perfums
irà a la glòria divina.*

*I en el cel, quan son esprit
haurà les ales descloses,
dirà als àngels: «He vingut
per un calvari de roses.»*

JORDI VALLS

LA PLATJA CAP AL TARD

*El sol s'és ja post. El mar reposa
plàcidament sota el cel serè;
ondulant, les argentades aigües
llisquen, endutes pel suau alè
de l'oratjol; joguineres, corren
cap a la platja, saltironant;
amorosides, la sorra besen,
ritmant les notes d'un cant constant.
La platja és plena de gent, que es banyen
cercant del mar el fresquívool bes,
damunt la sorra que els fa de taula,
tots en família, sopant després.
Xamosos nins i ninetes belles
es banyen, tot saltant i rient,
xipollejant llurs peuets en l'aigua,
que fa a llurs plantes acatament...*

MARTÍ DUATIS ITARTE

NO EL PLOREM MES!...

A la meua esposa

*Si al cel tenim un angelet,
no el plorem més, esposa meua!
No el plorem més aquell fillet
ros i blanquet!*

*Temps a venir potsè el veurem...
No el plorem més!... Que vindrà un dia
que dalt el cel ens trobarem
i el besarem!...*

JOAN MARTÍ I APARICI

A UNA BELLA ROSA

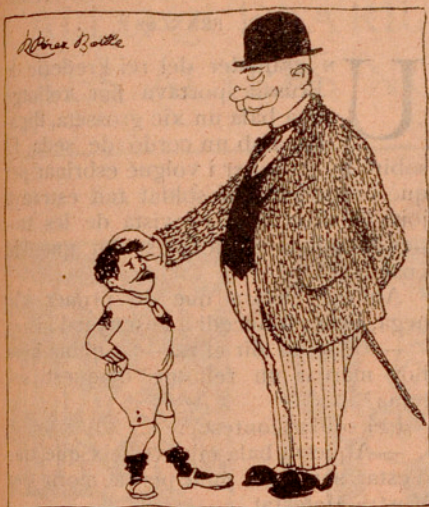
*Per a l'àlbum de la vera mainadisa
Na Montserrat Estalella.*

*Gaia rosa
que espargeixes
el teu flaire
pel jardí.
i Que ets formosa
quan desperta
l'alba incerta
al matí!...
L'ocelleta
amb tu parla,
festejant-te
amb cants d'amor;
dalt la branca,
cimbrejanta,
la llum brolla
del teu cor.
Papallones
joguineres
a tu et besen
amb afany*

*amb ses ales
purpurines
fent joguines
per l'espai.
Aqui, rosa
ufanosa,
amb sentors
els caminals
tu exornes
triomfanta
dels esclats
primaverals.
Jo t'admiro,
gaia rosa;
n'ets la reina
del jardí.
i Que ets formosa
quan desperta
l'alba incerta
al matí!...*

J. MORROS DOMÈNECH

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

—Hola, chico; ¿qué tal tu padre?

—¿Per què em diu Chico, si em dic Peret?

COSES D'ESTIU

I

DAVALLAVA la nit amb les seves ombres avellutades. Al cel, a la banda de ponent, una aurèola daurada poc a poc moria, pal·lidint la confusa barreja de colors intensos, morats, grocs, vermells i blaus com en una barroera pintura futurista.

Una campana fendí el silenci august de la contrada amb la seva veu piadosa, entonant l'*Angelus* del cap-vespre. En la vessant de la muntanya propera s'hi sentia de quan en quan el ressonar de les esquelles dels ramats, que cercaven en la nit la pau tranquil·la de llurs cledes.

I, com en les èglogues, passà pel nostre costat un carro tirat per una calmosa parella de bous; i els bons pagesos ens saludaren donant-nos un cordial «bona nit».

II

Oh l'humilitat de la bona gent camperola! Com és reconfortant per a l'esperit aquesta tranquil·la pau del camp, aquesta senzillesa de les coses, aquesta

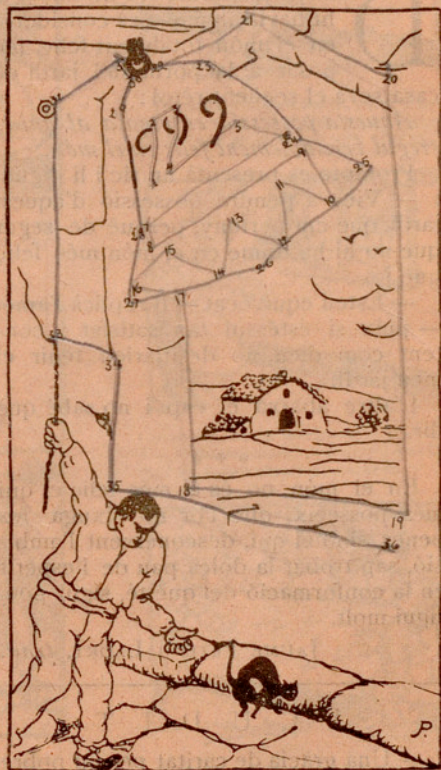
generosa amor al vianant qui es troba pel camí, aquest dolç *Ave Maria* que us donen, saludant-vos, en passar el dintell del portal, en les masies!

Ara, infants, en el temps estival, com us hauran meravellat aquestes coses als qui, lluny de ciutat, passeu uns mesos de llibertat en plena naturalesa!

Vosaltres no coneixereu la malinconia dels horitzons que retallen les muntanyes, però sabreu el surt que dóna la granota quan, anant per un camí, la sentiú de sobte cantar una lletania a la lluna, que riu irònicament en l'infinit del cel.

PERE ROS

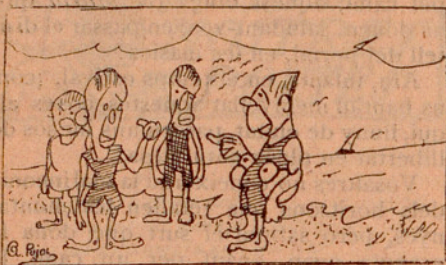
PER A PASSAR L'ESTONA

Que fa aquest home?

Agafeu la ploma, seguiu els números del 1 al 36, i ja ho sabreu.

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Vostés neden sense carabasses?
— No, senyor catedràtic: portem dintre
les que vostè va dar-nos.

LA VERITABLE FELICITAT

DESITJÓ un home ric de saber si
hi havia algú que es considerés
en el món totalment feliç, féu
posar a la porta del jardí de
casa seva el següent rètol:

*Aquesta possessió es regala al qui es
cregui veritablement feliç en el món.*

Prompte es presentà un ric i li digué:

— Vinc a pendre possessió d'aquest
jardí, que em pertany, perquè de segur
que no hi ha home en el món més feliç
que jo.

— Esteu equivocat — li replicà l'amo,
— puix si estéssiu tan satisfet i con-
tent com dieu, no desitjaríeu tenir el
meu jardí.

L'altre abaixà el cap i no sabé què
dir.

En el món no és el més feliç el qui
més posseeix, que l'or no eixuga les
penes, sinó el qui, desconeixent l'ambi-
ció, sap trobar la dolça pau de l'esperit
en la conformació del què té, sigui poc,
sigui molt.

JAUME PETIT I LLORT, trad.

A C U D I T

— Una gràcia de caritat per un pobre
ceguet...

— On és el cec?

— Està mirant aquelles postals.

J. M. LLADÓ

EL RELLOTGE DEL GRANADER

(DEL FRANCÈS)

UN granader del rei Frederic de
Prússia portava per rellotge
una bala un xic grosseta, lliga-
da amb un cordó de seda. El
sobirà ho va saber i volgué esbrinar per
què portava el seu soldat tan estranya
joia. I passant un dia revista de les tropes,
el sobirà digué al soldat que l'hi
ensenyés.

Aquest, encara que de primer s'hi
negà, després accedí a ensenyar-l'hi.

— Bé — va dir el rei — i quina hora
pot marcar un rellotge d'aquest sis-
tema?

I el soldat contestà:

— Aquesta bala m'adverteix que tinc
d'estar sempre a punt per a morir per
Vostra Majestat.

El rei li donà el seu rellotge d'ori
brillants.

J. DE CAMBRA, trad.

Col·legi Model d'Interns

Sant Feliu de Llobregat

**Pàrvuls : Preparatòria : Batxi-
llerat : Comerç : Llengües
Mecànics : Electricistes : Qui-
mics : Nàutica**

No hi ha vacances a l'estiu

EL lloc més sa de la comarca,
a 30 minuts de tren de
ciutat - Edifici construït espe-
cialment per a pensionat reduït.
Aigua calenta, freda i mineral
per a banys i dutxes - Excel·lent
confort - Tracte purament fa-
miliar - Inspecció mèdico-re-
ligiosa - Excursions al camp

**Esplèndids jardins i patis de recreació,
gimnàstica i jocs - Recomanat per a nens
delcats i retrassats intel·lectualment**

Carretera empedrada des de Barcelona

ALLÒ QUE FARIURE ALS ALTRES NOIS

UNA BACAINA EN EL DESERT

El capità Badhok, en una de ses exploracions pel desert, sentí desigs de fer una bacaina

i li ligà la seva hamaca a ço que li semblaren soques d'uns arbres ufanosos.

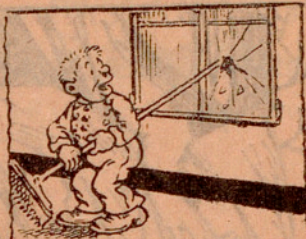
— Ah! Quin descans més plaent! — digué el capità, mentre una soneta dolça l'envalia...

I tot de cop, — ¡ Ai, gran Déu! — vegé que havia pres per soques d'arbre ço que eren potes de girafa.

(Del *Corriere dei Piccoli*)

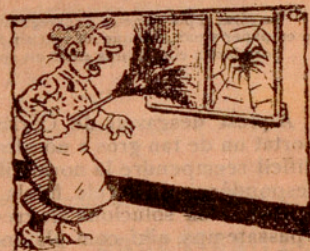
UN CRIAT ENGINYÓS

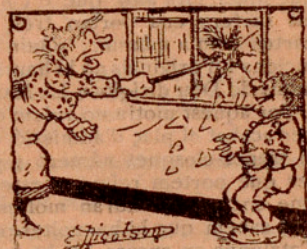
En Vicentet era un criat que tingué la malastrugança de trencar un vidre amb el bastó de l'escombra.

Temerós de l'escàndol, aviat s'enginyà perquè l'estropici no es conegués. Pintà en el vidre una aranya...

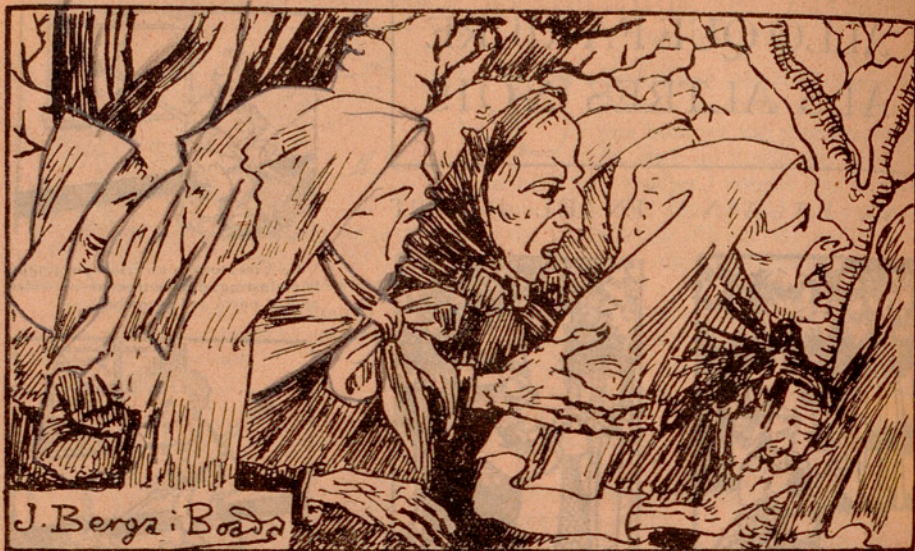
i quan vingué la mestressa i s'adonà d'aquella bestiassa, està clar!, s'esferí i de seguit pensà en matar-la...

Ço, que, com és natural, produí una trencadissa, essem que salvà la culpabilitat d'En Vicentet.

(De *Liti*)

TRENCA-CLOSQUES NÚM. 5, AMB PREMI

Aquestes velles estan enfadades, perquè uns nuvis no van a casarse. Però els nuvis encara es diuen amorettes, l'escolà dorm i el senyor rector està enfadat. Si els mainadistes no troben els nuvis, no desperten l'escolà i no desenfaden al senyor rector, les pobres velles ja poden asseure's i esperar!

La solució pot remetre's resseguint la seva silueta amb tinta o llapis de color damunt el gravat, o bé dibuixant-la en paper a part, els que no vulguin fer malbé el número.

Sortejarem cinc llibres entre els solucionistes que ho encertin.

* * *

Aquest desgavell de Correus ens n'ha portat un de tan gros a nosaltres, que es fa difícil reempendre la normalitat de la correspondència amb els fidels mainadistes que remeten solucions als trenca-closques i passatemps, així com als col·laboradors.

Nosaltres rebem un terme mig de cinquanta cartes al dia. Doncs a l'hora que escrivim aquestes ratlles, vuit dies després que diuen *allà dalt* que tot s'ha aranjat, els carters ens porten tres, quatre, cinc cartes com a màxim... ¿Quin munt de solucions i d'originals no hi haurà per aquests mons de Déu dirigits a LA MAINADA?

Per aquest motiu no volem donar encara per acabat el plaç d'admissió de solucions al trenca-closques número 4, puix malgrat les que portem rebudes, estem segurs de que encara en vindran moltes més. ¡Com que sabem que hi ha moltes poblacions de Catalunya on encara no ha arribat el número 63 de LA MAINADA, en el qual aquell trenca-closques s'hi inserta! ¡I com que encara rebem solucions del trenca-closques número 3, que s'havien quedat pel camí!

Així, doncs, ens limitem avui a donar compte dels noms d'aquells que ens han tramès solucions exactes del trenca-closques número 4, i les quals solucions han arribat a les nostres mans. Vegeu-los:

Montserrat Gras (Sabadell); Ramon Fabregat; Anton Ociàs; Jaume Solà; Francesc X. Vilaresau; Joan Pich Santasusana; A. Fiol Colomer; Emili Calvo (Montmeló); Lola Díez; Florinda Ballester; Conxita i Casimira Vega; Josep Moreno; Núria de Torner; Horaci Sampere; Joan Pagès; Salvador Pijuan; Marrións; Pere Clapera; Josep Jarque; P. Noria; Joaneta Nora; Josep Ventura Llatas; Rafel Mas i Sendra (Prat de Llobregat); Germans Vila Blasi; Agustí Volas; Un subscriptor que no dona el nom; Montserrat López i Batllori; Joaquim Tarragó; Joaquim Rimbau; Pere Balanyà; Francesc Prades; Pepeta Parramon Carré.

Com veureu, aquí no hi ha més que noms de mainadistes barcelonins, fora dos o tres. Cal, doncs, esperar una altra setmana per a veure si en vénen més, abans de procedir a fer el sorteig.

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC, per F. TORRES

1	2	3	4	5	6	7	8	Ofici
1	2	8	1	2	6	2		Vehicle
5	7	6	1	2	8			Verb
3	4	8	6	2				Capital europea
5	2	1	2					Animal
6	7	1						En la família
5	7							Nota musical
6								Consonant

ROMBO, per JOSEP M.ª ARISÓ

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, riu, nom de dona, en les barques, vocal.

CONVERSA, per J. RIOPEBRE

— Al carrer Major, dilluns fan la festa.
Vindràs? El teu cosí vindrà.
— Quin?
— El que ja t'he dit.

AMBIDEXTRE, per EDUARD CINCA

1	2	3	4	Animal silvestre
4	3	2	1	Sense llibertat

PROBLEMA, per RAMON BARCELÓ

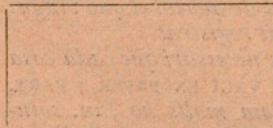
Per quant s'ha de multiplicar la quantitat 12.345.679 perquè el resultat sigui 555.555.555?

TARGETA, per J. MAS

Gabriel Bes Cusell

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el nom d'una nació europea i de la seva capital.

JEROGLIFIC, per PAQUITA SAMPONS

VI VI

fora viudós

XARADA, per PIT-I-FORA i C.^a

Prima és part del cos humà;
segona i prima ho trobareu
quasi bé per tot arreu.
però serà en castellà;
la tercera us donarà
el domèstic animal
que a les mans de la minyona
sol morir cada Nadal;
i el total resultarà
nom d'il·lustre català.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Cambrils.
Al rombo: C, Sal, Cames, Les, S.
A la conversa: Miquel.
A l'ambidextre: Arbós, sobra.
A l'endevinalla: El porró.
A la targeta: Obradors, Escudillers.
Al jeroglific: Perdiu.
A la xarada: Mataró.

Els eixerits endevinaires

Aquesta vegada no hi ha hagut cap mainadista que donés les solucions exactes de totes les endevinalles del número 64.

O no han rumiat prou, o les endevinalles eren costoses d'encertar.

Han remès algunes solucions, els següents amics nostres:

Germans Vila Blasi; J. Albert; Montserrat Lopez Batllori; Joaquim Rimbau; F. Julià Roig; Pepeta Prió; Ll. M. i D. A.; Salvador Burguet; Francesc Moragas E. P. B.; Joan Queralto.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

ADVERTIMENT IMPORTANT

Cada setmana és més nombrosa la quantitat de correspondència que ve a la Redacció. Això no ens molesta, sinó tot el contrari. Però cal facilitar-nos la tasca de selecció, per tal de que tot el què vingui sigui degudament registrat.

Així, doncs, és necessari que cada cosa que se'ns remeti VAGI EN PAPER A PART, puix escrivint, com molts ho fan, solucions al costat o en un mateix full que originals de xistos, passatemps, etc., no hi ha manera de classificar-ho degudament i, per força, moltes coses que s'aprofitarien van al cove.

No és la primera vegada que fem aquest advertiment, i, no obstant, molts dels nostres comunicants no el tenen en compte. Sigui, doncs, aquest el darrer avis, i no estranyin, aquells que no segueixin aquestes observacions, que no se'ls contesti res respecte els treballs que remetin apartant-se de les mateixes.

També cal repetir que els originals per a l'impremta han d'anar escrits per una sola cara.

EL NOSTRE FULLETÍ

JUNTAMENT amb aquest número els mainadistes rebran els plectres tercer i quart de la interessant novel·la

JOVITA

del nostre company JESUALD BLADÉ, amb il·lustracions d'EN SERRA MASANA.

Demés donem el quart conte de la primera dotzena dels de LA MAINADA, titulat

LA GRAN LLEI

original d'EN J. BERGA I BOADA, amb portada d'EN JOAN D'IVORI.

Mainadistes:

Propagueu el vostre periòdic!

Correu de LA MAINADA

A. Paradell: Teniu bones disposicions per al dibuix, però cal que us desprengueu d'aquest estil tan vuitcentista. L'historieta no és a mida per al nostre periòdic. Feu ninots solts i us complauré.—*6 Q i C.*: Repassaré amb calma la remesa, en la qual quelcom hi haurà aprofitable. ¿Per què escriviu amb aquest paper tan fi, que es fa difícil guardar? Respecte ço dels Jocs de Malgrat, no ens han remès cap més nova que la publicada, i no en sabem, per tant, res més.—*Martí Duat*: Això és el què demanava, efectivament.—*E. P. B.*: La teva prosa és enginyosa, però l'excés de descripció perjudica l'interès de la faula. Un altre dia serà, ¿oi?—*Nister*: Està bé. Cal començar així, amb coses petites i sentides...—*F. Muncunill M.*: Anirà al seu temps. Estudia ortografia, sobretot.—*Juan Queraltó*: Gràcies pels elogis. Estudiaré la teva proposició, que en principi trobo ben pensada.—*A. Lliso*: Aprofitarem el xisto, però no el dibuix.—*P. Olivé*: No entenem el xisto. Aquí no sabem què cosa vol dir «gallista» i «belmontista», ni deuen saber-ho els mainadistes. Els altres ja s'entenen bé, i seran aprofitats.—*R. Mola Canadas*: Les seccions són exclusives de redacció. Cal estudiar, estudiar i estudiar, amiguets... Amb la bona voluntat que tens, arribaràs on desitges, si no oblidés els meus consells.—*J. M. i A.*: Mercès. Efectivament, cal acontentar a tothom...—*Josep Me Gispert*: Aniran les vostres ratlles sentidíssimes.—*B. Canals*: En el suplement, no. Dintre el periòdic, un xic retocat, anirà.—*E. Fernández Gual*: Cal una major simplicitat de línies en les caricatures. Insisteixi. No és possible tornar els originals.—*Dulcinea*: A la pila!—*F. Mida*: Sento no poder-te complaure.—*R. Sansó*: Són poc enginyosos.—*Amat*: Anirà.—*G. F. H.*: Doncs, miri, són a centenars les cartes que rebem, i el sobre va escrit en català. No manca altra cosa! La sardana és massa llarga per a ésser publicada.—*Leongi Ponté*: Tinc un ver sentiment de no poder-lo servir. ¿Per què no concretar-se a escriure en prosa?—*F. Moragas*: Faci's seva la resposta anterior.—*F. Rotllan*: Seràs servit. No podem aprofitar cap còpia de les que remets, per diferents raons. Mirarem d'enquibir els versos originals, però no en responc.—*J. Pahissa H.*: Quelcom s'aprofitarà.—*Lluís Garriga*: Anirà Tramuntana.—*Juan Marcó*: Anirà quelcom.—*P. Plana Mañé*: Serà servit. Gràcies.—*Jordi Manellic*: De res, home. Estudieu de valent, i no sigueu tan fecunde, que hi guanyareu en qualitat, que és tant com dir que podeu arribar a la perfecció.—*M. Vila P.*: Home, per l'amor de Déu! ¿D'on has tret que Zorrilla i Quevedo fossin contemporanis? Pregunta-ho al teu mestre.—*Núria Manellic*: No! Qualsevol diria que és d'En Jordi, això! Fins escrius com ell, en quartel·les irregulars, retallant el paper a mil mides distintes, ço que fa de molt mal arxivar... En fi, ho retocarem i t'ho publicarem, gentil Nuri...—*J. Julià Cuadras*: No puc complaure'l, per mantes raons.—*Ir. N.*: Molt sentit, però és tan llarg! Per a encalçar ço que vostè fretura, caldrien imatges d'una gran plasticitat, vestides amb paranes senzilles, fàcils de retenir en la memòria infant dels nostres llegidors... Tant-de-bò que trobéssiu el poeta capaç d'arribar a aquesta plasmació!—*J. Mois* i *Sap?*: Aniran, i gràcies.

Una abraçada de cor a tots!

EL SECRETARI

N. B.: L'any passat commemoràrem l'Onze de Setembre com era de llei, dedicant-hi un número extraordinari, perquè volguérem que en la nostra col·lecció no hi manqués aquest homenatge als qui caigueren defensant les llibertats pàtries. Tornar-hi ara de bell nou, fóra repetir ço que en aquell número explicàrem i comentàrem abastament. Aquest any, doncs, la nostra commemoració consistirà en resar unes oracions a la seva memòria, i repetir l'ofrena d'una branca de llorer a l'estatua d'En Casanova. Donguin-se per contestats tots aquells que han remès treballs commemoratius i aquells altres que ens han preguntat si fariem un altre número extraordinari.

CONCURS VI^a DE «LA MAINADA»

''LA NURI''

Explicacions per al canvi dels cupons pels números

Publicats ja els deu cupons que donen dret a obtenir un número per al sorteig de la *Nuri*, ens cal donar unes quantes explicacions que agraïrem que tots llegiu amb detenció per a evitar equivocacions i dubtes que no farien altra cosa que dur-nos feina i pertorbar la bona organització del sorteig.

Accedint a repetides observacions de bones mainadistes, hem decidit que no calgui fer malbé els números de LA MAINADA retallant-ne el cupó. Com es veurà més avall, n'hi ha prou amb presentar els números de LA MAINADA, per a recollir la tarja on hi anirà estampat el número corresponent.

Així, doncs, fixeu-vos bé

1.ª Des del dissabte vinent, dia 2 de setembre, poden recollir-se les targes numerades, obtant al sorteig, en les nostres oficines (Vich, 16), o en la sucursal (Bonsucrés, 4).

2.ª Per a recollir les targes, les maina-

distes hauran de presentar els cupons números 1 al 10 o bé els números de LA MAINADA 54 al 63 (amdós incliusi) en els quals aparegueren aquells cupons.

3.ª Les mainadistes que siguin subscriptores rebran gratuïtament la tarja numerada. Les que no ho siguin hauran d'abonar una pesseta per posseir-la.

4.ª Els cupons que es presentin ens els quedarem; no així els exemplars del periòdic, els quals seran segellats pel lloc on el cupó s'estampà i seran retornats als seus posseïdors.

5.ª Les mainadistes de fora també poden participar d'aquest obsequi, enviant per correu o per recader els cupons o els exemplars, i nosaltres els lliurarem la tarja pel sorteig, si acompanyen la demanda amb un segell de 0'25 perquè els ho trametem per correu en sobre tancat.

6.ª Durant dues setmanes, és a dir, fins el dia 17, admetrem cupons per a canviar-los pels números, i el dia 20 farem el sorteig solemniament, davant de testimonis, de les 25 nines que s'estan confeccionant expofés per a vosaltres.

Les millors Obres de Cuina d'Espanya

La Nueva Cocina Elegante Española, en rúst. 7'50 ptes.; en tela 11 ptes.

La Pastelería Mundial y Los Helados Modernos, 20 ptes.

Marichu, o la mejor Cocinera Española, en rúst. 3'50 ptes.; en tela 5 ptes.

La Guía del Gastrónomo y del «Maître d'Hôtel», 10 ptes.

La mejor Cocina de Cuaserna, 4 ptes.

La Cocina Vegetariana Moderna, 3'50 ptes.

Los Helados (un tomet), 1 pta.

El Cocinero Americano, en rústica 3 ptes.; en tela 4 ptes.

El Arte del Cocktelero Europeo (tercera edició), 3 ptes.

Un Festín en la Edad Media, 3'50 ptes.

Luisita y Rosina (instrucció familiar);

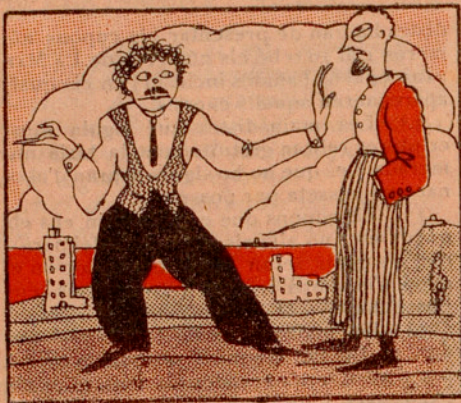
Recetas de Cocina sueltas, a 0'20 ptes.

La Cocina Infantil, un tomet, 0'50 p.

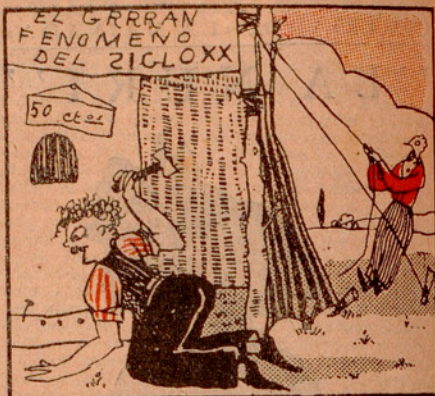
Demaneu-les a l'Administració de LA MAINADA i a casa de l'autor

IGNASI DOMENEC

Muntaner, 104, 1.ª, 1.ª-Barcelona

— Desenganya't, Penca, l'única manera de fer diners, és posar una barraca a la fira.

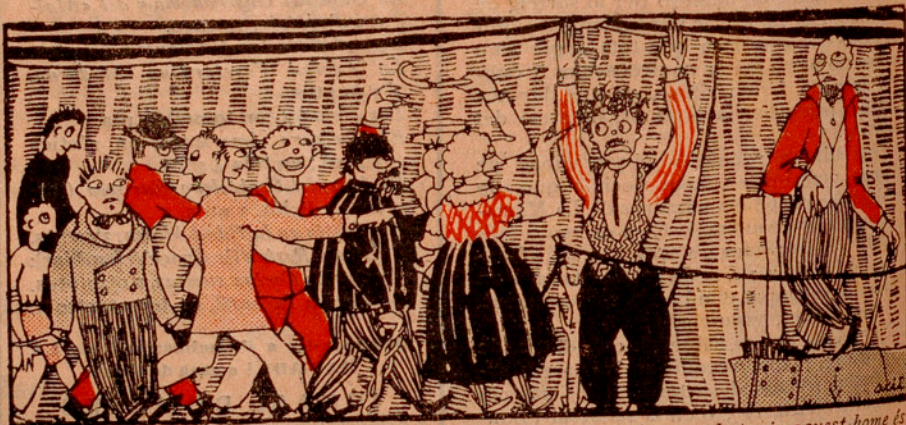
I En Penca en restà tan convençut, que, fet i dit, la barraca fou muntada.

— Tu, quiet aquí, i el demás corre pel meu compte.

I la gent entra a la barraca, per a veure el gran fenòmen.

Però, un cop dintre, la protesta fou espaventable: « Això és un robatori; aquest home és com qualsevol altre! », cridava tothom. — Ep, ep! No protestin! — deia En Penca. — Es troben davant del nano més gran d'Europa, senyors!